

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at det er kvindedefjendsk, hvad der foregår her, og jeg håber selvfølgelig også, at man på det juridiske plan kan handle hurtigt på det her område.

Men jeg tror stadig væk, der er en selvstændig pointe i at bruge det her som eksempel i sit oplysningsmateriale. Og en enkelt ting, man kunne gøre, som ikke vil forhindre noget, er jo, at man i et af de dialogmøder, som ministeren selv har varslet hun vil lave, tog det her op som et hovedemne, altså tog skilsmisse op, ikke kun pengesiden, men sandelig også børnesiden og arvesiden, for der kan man jo også få væsentlig information om, hvad man i miljøerne selv mener om det her, og hvordan man ser på det, som kan bruges i ens oplysningsmateriale, både til de kvinder, der kommer til landet nu og fremover, og til dem, der allerede er her.

Jeg synes, det er en god måde til også at illustrere konkret, hvad det er, vi betragter som basale forhold for ligestilling her i landet.

Ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jeg kan kun sige, at jeg synes, det er en god idé at udsprede budskabet om, at det accepterer vi ikke, og at det er dansk lov, der er gældende. Så derfor er jeg da helt åben for at tage det op på et af dialogmøderne, netop også for at få bedre fornemmelse af: Er det noget, man kender til? Er det praksis?

Selv om det så skulle vise sig, at det faktisk ikke er noget, domstolene efterlever, så kunne det jo godt være noget, man som kvinde blev truet med, hvis man kan sige det på den måde, at »du skal bare lige vide, at hvis du forlader mig, så får jeg både alt indbo, formue og børnene osv.«

Derfor synes jeg selvfølgelig, det er helt oplagt at tage det op på et dialogmøde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2653

20) Til justitsministeren af:

Anne Baastrup (SF):

»Vil ministeren kommentere artikler fra Jyllands-Posten den 28. marts 2003 vedrørende brug af islamisk lov ved danske domstole og i forlængelse heraf give en vurdering af, hvilke muligheder de danske domstole har for at dæmme op for diskrimination mellem kønnene, som

er en af konsekvenserne af den nuværende retstilstand og praksis?«

Anne Baastrup (SF):

Intellektuelt kan jeg godt forstå, hvad det er, der fører frem til, at når man har indgået en aftale i et bestemt land, så vil den aftale også som udgangspunkt gælde, når man kommer til Danmark på baggrund af de retsregler og det aftalegrundlag, der i øvrigt var.

Men når vi så ser på, hvordan virkeligheden bliver for de mennesker, der har indgået en retlig aftale, nemlig et ægteskab, så kan det jo få voldsom betydning for de konkrete personer. Derfor er jeg meget glad for at kunne se frem til, at ministeren nu kommer med en redegørelse, så vi simpelt hen får løst hele problemet. Det kan jeg jo se i avisen at ministeren agter at gøre.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jyllands-Posten bragte den 28. marts to artikler om danske domstoles anvendelse af islamisk lov. I artiklerne fokuseres der især på, om det kan medføre diskrimination mellem kønnene at anvende islamisk lov i forbindelse med formuedeling mellem ægtefæller.

Kl. 17.30

Det er fast antaget i dansk retspraksis, at formueordningen mellem ægtefæller, herunder i hvilket omfang ægtefællerne har særeje eller fælleseje, som udgangspunkt skal bedømmes efter lovgivningen i det land, hvor manden havde domicil på tidspunktet for ægteskabets indgåelse.

Reglerne betyder f.eks., at et par, der indgår ægteskab i Tyskland, og som efter at have boet der i nogle år flytter til Danmark, fortsat vil skulle anvende tysk ret i forbindelse med en bodeling efter en separation eller en skilsmisse i Danmark. På samme måde vil danske domstole som udgangspunkt skulle anvende islamisk lov, hvis parret ved ægteskabets indgåelse er bosiddende i et land, der anvender islamisk lov.

Udgangspunktet for anvendelse af udenlandsk ret på dette punkt suppleres imidlertid, og det er meget væsentligt at få understreget, at det såkaldte ordre public-princip, der betyder, at danske domstole ikke skal anvende udenlandske retsregler, hvis man derved kan nå til et resultat, som er uforeneligt med den danske retsorden.

Efter min umiddelbare opfattelse er der god fornuft i de lovvalgsregler, som er udviklet i dansk retspraksis på dette område. Det sikrer, at